

Arrest

nr. 42 151 van 22 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 13 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Freetown, Sierra Leone. U hebt uw vader nooit gekend en u groeide op met uw moeder. Toen u ongeveer 7 jaar oud was, verliet u samen met uw moeder Sierra Leone en gingen jullie naar Baniko, Gambia. Uw moeder vertelde u dat uw vader afkomstig was van Gambia en u zou hem daar kunnen opzoeken. Uw moeder verliet u toen u ongeveer 15 jaar was. U werd opgevangen door een vriend X. U huwde met zijn zus X, met wie u een dochter X heeft. U had onvoldoende middelen om uw vrouw en kind te eten te geven en ook uw vriend had geen geld om jullie te helpen. Uw vriend X stelde u voor aan X, die u onderdak en eten gaf in ruil voor een homoseksuele relatie met hem. U woonde samen met X in Talendi. U bekeerde zich tot het christendom, omdat u homoseksueel bent. De broer van uw vrouw geraakte op de hoogte van uw relatie met X. Het was ook verspreid geraakt in de moskee van Baniko. Zeven mannen kwamen langs bij het huis van X op zoek

naar u. U was op dat moment niet aanwezig. Ibrahima vertelde dat u het huis moest verlaten omdat u werd gezocht. Ibrahima gaf u geld en u kocht een ticket naar Senegal. U kocht in Gambia een paspoort en identiteitskaart van Sierra Leone. U verliet Gambia en reisde via Senegal, Mali, Algerije en Marokko. In Marokko nam u een boot naar Italië. U verloor uw documenten toen u in het water viel. U reisde verder via Frankrijk naar België, waar u op 30 maart 2009 een eerste maal asiel hebt gevraagd. U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Gambia omdat u er geen familie heeft. Op 30 juli 2009 deed u afstand van uw asielaanvraag, omdat u wilde terugkeren naar Sierra Leone. U contacteerde de ambassade van Sierra Leone in Brussel om documenten te krijgen voor uw terugkeer naar uw geboorteland. De ambassade van Sierra Leone gaf u echter geen *laisser passer*. U ging langs bij de ambassade van Gambia in Brussel, maar ook die leverde u geen documenten af. U hebt op 31 augustus 2009 een tweede maal asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart de **Sierra Leone** nationaliteit te bezitten, terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag helemaal geen melding maakte van uw geboorteland Sierra Leone (zie administratieve dossier). U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag geboren te zijn in Baneko, Gambia en de **Gambiaanse nationaliteit** te bezitten. U verklaart daarentegen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van uw tweede asielaanvraag geboren te zijn in Freetown, Sierra Leone en op zevenjarige leeftijd met uw moeder te zijn verhuisd naar Gambia (zie gehoor CGVS, p.2). Het is niet aannemelijk dat u dit niet vermeldde tijdens uw eerste asielaanvraag en zelfs tegenstrijdige verklaringen hierover aflegde.

Met betrekking tot uw beweerde Sierra Leone nationaliteit dient trouwens te worden opgemerkt dat u deze doorheen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet aannemelijk maakte. Zo verklaart u met uw moeder Krio en Serahule te hebben gesproken, maar uit het gehoorverslag blijkt dat u het Krio, de omgangstaal van Sierra Leone, niet machtig bent (zie gehoor CGVS, pp.2-3). U antwoordt in gebroken Engels, niet in Krio. Ook wanneer u enkele elementaire vragen worden gesteld over Freetown en Sierra Leone, antwoordt u het niet te weten en maar kort in Sierra Leone te hebben verbleven (zie gehoor CGVS, pp.6-7). Wanneer gevraagd wordt naar enkele herinneringen die u als kind aan Sierra Leone heeft, reageert u kort met 'ik weet niet' (zie gehoor CGVS, p.7), wat weinig doorleefd overkomt. Het is weinig aannemelijk dat u zich de taal, enkele plaatsen in uw woonomgeving, noch een of andere gebeurtenis in uw kinderjaren zou kunnen herinneren.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig document dat uw beweerde nationaliteit zou kunnen bewijzen. U verklaart dat u in Gambia in het bezit was van een identiteitskaart en paspoort van Sierra Leone opgestuurd door uw moeder uit Sierra Leone (zie gehoor CGVS, p.4), maar even later bekent u dat u deze documenten kocht in Banjul, Gambia (zie gehoor CGVS, p.5), wat eveneens een aanwijzing is van uw foutief opgegeven nationaliteit. U verklaart zelf uitdrukkelijk dat de ambassade van Sierra Leone u geen documenten afleverde voor uw terugkeer naar uw beweerde geboorteland (zie gehoor CGVS, p.5). Het feit dat u zelf meermaals aangaf te willen terugkeren naar Sierra Leone (zie gehoor CGVS, p.3, p.5, p.8) en u de autoriteiten van Sierra Leone contacteerde, is trouwens moeilijk in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Sierra Leone.

Bovendien stelt u bij een terugkeer naar Sierra Leone de immigratiepolitie te vrezen, die u niet zal aanvaarden als burger van Sierra Leone en u zal opsluiten of terugsturen naar België. U vreest te zullen worden gedood bij uw aankomst in Freetown, Sierra Leone, maar u haalt geen enkel objectief element aan dat zou kunnen aantonen waarom u door de Sierra Leone autoriteiten gedood zou worden (zie gehoor CGVS, p.8). **Gezien geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde nationaliteit van Sierra Leone, kan echter geen belang worden gehecht aan uw beweerde vrees in geval van een reis naar Sierra Leone, aangezien in de asielprocedure enkel de vrees ten aanzien van het land waarvan u staatsburger bent dient beoordeeld te worden.**

Aangezien Sierra Leone duidelijk niet het land is waarvan u het staatsburgerschap hebt, dient uw vrees voor vervolging beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan u wel het staatsburgerschap hebt. Volgens de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag is dat Gambia. Zelfs indien u niet zeker bent aangaande uw staatsburgerschap dient volgens het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (UNHCR, dd. jan. 1992, nr. 89) uw vrees beoordeeld te worden ten aanzien van het land waar u uw vorig gewoonlijk verblijf (former habitual residence) had, zijnde Gambia (volgens uw verklaringen). Er dient te worden opgemerkt dat u verklaart niet naar Gambia te kunnen terugkeren omwille van uw **homoseksuele geaardheid**, maar u hebt

doorheen uw verklaringen uw beweerde vrees bij een terugkeer naar Gambia niet aannemelijk gemaakt. Zo dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste asielaanvraag totaal geen melding maakte van uw homoseksuele geaardheid (zie administratieve dossier). Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Uw verklaring dat u hier in de gevangenis zou belanden indien u dit verklaarde, kan geen afdoende verklaring bieden voor het niet-vermelden van dit essentiële element aangezien u zelf besloot de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Gambia ten gevolge van uw homosexualiteit.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het feit dat u tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal in het Engels werd ondervraagd, en niet met de bijstand van een tolk, zoals u bij de aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal had gevraagd (zie gehoor CGVS, p.2), kan bezwaarlijk door u ingeroepen worden als verantwoording voor hogervermelde bedenkingen. U koos er overigens voor om het interview in het Engels af te leggen, zoals u tijdens uw eerste asielaanvraag en bij de Dienst Vreemdelingenzaken al had gedaan en nadat duidelijk was dat u het Krio onvoldoende machtig was (gehoor CGVS, p.3). In elk geval was op geen enkel moment tijdens het gehoor sprake van enig communicatieprobleem en u bevestigde aan het einde van het gehoor tevreden te zijn met het gehoor in de Engelse taal (gehoor CGVS, p.12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op een schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet van 1980, van de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 195, 196, 197, 198 en 199 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status en van artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat hij lijdt aan ernstige psychische stoornissen en daardoor sinds 2 november 2009 in een Carda centrum verblijft. Ter staving hiervoor legt verzoeker twee recent gedateerde stukken voor. Zijn psychische problemen verklaren bepaalde handelingen zoals het afstand doen van een asielaanvraag, het vrijwillig terugkeren en een tweede asielaanvraag indienen. Volgens verzoeker wordt hiermee nergens rekening gehouden in de bestreden beslissing, terwijl dit toch duidelijk zijn vaardigheid tot coherente en logische verklaringen sterk vermindert.

Voorts volhardt verzoeker in zijn laatste verklaring dat hij tot zijn zevende jaar in Sierra Leone woonde. Sindsdien is hij nooit teruggekeerd en het is dus begrijpbaar dat hij geen woonwijken of bepaalde informatie kan geven over deze periode. Bovendien stelt verzoeker dat het zeer aannemelijk is dat hij de Krio taal grotendeels vergeten is aangezien hij deze taal slechts tot zijn 7 jaar veel hoorde.

Verzoekende partij werpt verder op dat de Commissaris-generaal ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat verzoeker niet de nationaliteit van Sierra Leone heeft. Uit de weigering van de Gambiaanse ambassade om documenten af te leveren kan het niet-staatsburgerschap van dit land worden besloten.

Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging in Gambia werpt verzoekende partij op dat de Commissaris-generaal niet zo veel belang mag hechten aan verzoekers eerste asielaanvraag, tijdens dewelke hij geen melding maakte van zijn homoseksuele geaardheid, aangezien hij er afstand van deed. Bovendien was verzoeker bang om in de gevangenis te belanden indien hij zijn homoseksuele geaardheid zou verklappen. Verzoeker verwijst tevens naar zijn psychologische toestand, het feit dat hij misschien niet was bijgestaan door een advocaat en dat zijn reactie te koppelen is aan de wijze waarop met homoseksuelen wordt omgegaan in Sierra Leone en Gambia, de landen die hij kent.

Verzoeker verwijst verder naar rechtspraak van het EHRM en het UNHCR-handboek inzake de procedures omtrent vluchtelingenschap.

Verzoeker brengt naderhand bij faxbericht van 7 februari 2010 nog een medisch getuigschrift bij dat gedateerd is op 22 januari 2010.

Tevens brengt hij middels faxbericht van 16 maart 2010 een "affidavit of acknowledgement of marriage" bij.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker incoherente en inconsistente verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn nationaliteit: tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaart hij geboren te zijn in Baneko en de Gambiaanse nationaliteit te hebben (map eerste asielaanvraag, stuk 6, Vragenlijst) terwijl hij tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaart in Freetown, Sierra Leone, geboren te zijn (map tweede asielaanvraag, stuk 11, nr.5 en 6bis). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker verklaarde op zevenjarige leeftijd van Freetown, Sierra Leone, naar Baneko, Gambia, te zijn verhuisd (ibid.) terwijl hij anderzijds aan het Rode Kruis verklaarde op vijftienjarige leeftijd vanuit Sierra Leone naar Gambia te zijn gereisd om zijn vader te zoeken (map tweede asielaanvraag, stuk 12, document Rode Kruis).

De inconsistente verklaringen worden nog versterkt door de affidavit, gedateerd op 15 februari 2010, die bij faxpost van 16 maart 2010 werd overgemaakt, daar deze in de hoofding stelt "(...) in the matter of *Muhamadou Tunkara, D.O.B. 16/06/85, borned (sic) in Baninko Allunhari in The Republic of The Gambia*" waaruit dus blijkt dat verzoeker in Gambia werd geboren.

Dit alles klemt des te meer daar verzoeker (i) tijdens zijn eerste asielaanvraag, tijdens dewelke hij verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten, geen melding maakte van zijn homoseksuele geaardheid (ii) het medisch getuigschrift van 22 januari 2010, dat bij faxpost van 7 februari 2010 werd overgemaakt, meldt dat verzoeker lijdt aan *“Etat de Stress Post Traumatique suite au conflit armé de Sierra Leone (patient ancien enfant soldat)* (vrije vertaling: *“Staat van Post Traumatische Stress ten gevolge van het gewapend conflict in Sierra Leone (patiënt gewezen kindsoldaat)”* terwijl in de stukken van het administratief dossier nergens een aanduiding is te vinden dat hij - van wie overigens terecht werd vastgesteld dat hij het Krio, de omgangstaal in Sierra Leone, niet machtig is - ooit kindsoldaat was tijdens het gewapend conflict in Sierra Leone.

Verzoekers aangevoerde psychische situatie - die hij bovendien slechts tijdens onderhavige beroepsprocedure aanhaalt zonder aan te tonen dat hij deze, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, niet vroeger in de procedure had kunnen aanhalen - kan niet in aanmerking genomen als verschoning voor de voormelde inconsistenties daar niet blijkt dat zijn cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen inzake zijn geboorteplaats, nationaliteit, seksuele geaardheid en het feit of hij al dan niet kindsoldaat was.

Uit het voormelde blijkt de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen van zijn thans voorgehouden homoseksualiteit en Sierra Leoneanse nationaliteit. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan deze vaststellingen om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vast te stellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas inzake geboorteplaats, nationaliteit, seksuele geaardheid en het feit of hij al dan niet kindsoldaat was (zie sub 2.2.) evenals de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS